

[Justitsministeren.]

hans Vejledning. Der er sket Ting saa alvorlige, at Staten har maattet træde til og dække Tab, som en bedragerisk Fuldmægtig havde paaført Folk, fordi man ikke kunde være bekendt, at de skulde fuldstændig ruineres.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel siger, at Sagførerne har været Drivkraften i denne Sag, og nu bliver de skuffet. Ja, det er naturligvis en Skuffelse for Sagførerne, for saa vidt der bliver givet Adgang til at faa visse Ting udført paa Dommerkantorerne; men hvis det skulde lykkes det ærede Medlem Hr. Pürschel ved sin Modstand at hindre, at Lovforslaget bliver gennemført i den foreliggende Skikkelse, tror jeg, han vilde gøre den Erfaring, at Sagførerne vilde sige: Nej Tak, det var ikke Mening, Meningen var, at vi skulde have Dommerfuldmægtigenes private Praktisering afskaffet, og saa vilde vi ogsaa gerne have, at der ikke blev henlagt visse Ting til Besørgelse paa Dommerkantoret, men mindst af alt vilde vi dog have, at det hele skulde strande.

Jeg kan ikke tro, at det skulde være umuligt gennem de Gebyrer for Affattelsen af Dokumenter og Besørgelsen af andre Forretninger paa Dommerkantorerne, som maa fastsættes, efter at Lovforslaget er ophøjet til Lov — dem kan jeg ikke paa tage mig at fastsætte i Forvejen, — at indtjene saa meget, at det kan dække en væsentlig Del af den Forøgelse af Statens Udgifter til Dommerfuldmægtiges Lønninger, der vil indtræde, naar Lovforslaget gennemføres; der kan jo kun blive Tale om den væsentlige Del af en eller to, allerhøjest to Dommerfuldmægtiglønninger ved hver Underret, og jeg har for Resten, som jeg skal gøre et Par Bemærkninger om, naar jeg kommer til at svare det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, Overvejelser i Gang om Foranstaltninger, som vil kunne bidrage til at gøre dette lettere for Staten.

Jeg tror ganske bestemt, det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om, at Folk kunde „bondefanges“ paa Dommerkantorerne. Det kan der slet ikke være Tale om. Naar Folk henvender sig paa Dommerkantorerne efter den Bestemmelse, der her er bragt i Forslag, vil de naturligvis altid blive behandlet paa den absolut loyaleste Maade.

Det ærede Medlem Hr. Trier rejste det Spørgsmaal, om den Opgave, der paalægges dem gennem § 4, kan forenes med Arbejdet paa Dommerkantorerne. Derfor har man Erfaring i vort Naboland Tyskland. Det kan lade sig gøre i Tyskland; det har ladet

sig gøre i den Del af Danmark, som nu er kommet tilbage fra Tyskland, nemlig Sønderjylland, og det er jo ogsaa fra Sønderjylland, Begæringen er kommet om at faa dette gennemført. Det skal nok gaa, det tvivler jeg ikke om.

Det vil efter min Mening — det kan jeg kun gentage, til Trods for, at det ærede Medlem Hr. Pürschel mener, at det er en urigtig Udtalelse — blive saaledes, at man paa Dommerkantorerne, naar det hele kommer i Gang, vil finde, at det er et stort Gode, at man kan være til Tjeneste for Befolkningen gennem de Bestemmelser, som her foreskrives. Det maa dog være enhver Embedsmands varme Ønske at tjene den Befolkning, blandt hvilken han lever, og af hvilken han lønnes, saa meget og saa godt, som det paa nogen Maade er muligt, og derfor maa det ogsaa for Dommerkantoret og navnlig for dets Chef være en stor Glæde at se, at Befolkningen kan søge til Dommerkantoret og faa mange Sager ordnet der for en rimelig Betaling og paa en yderst tilfredsstillende Maade.

Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, for hvis Omtale og Anbefaling af Lovforslaget jeg takker, gjorde en Bemærkning om Juristernes Uddannelse. Jeg har min Opmærksomhed henvendt derpaa, og der er allerede ført Forhandlinger og gjort nogle forberedende Arbejder i saa Henseende, og jeg haaber i alle Tilfælde i Løbet af den kommende Rigsdagssamling at kunne indbringe Forslag til en mere praktisk Uddannelse af vore Jurister end den hidtilværende, navnlig saaledes, at vore Jurister i deres Ungdom kan faa et praktisk Grundlag, paa hvilket de kan arbejde videre under hele deres Livsvirksomhed. Men det kan jeg ikke komme nærmere ind paa i Dag; jeg kan kun give disse Antydninger paa den Foranledning, som det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsens Udtalelser har givet mig.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist spurgte mig, hvorledes Dommerens Ansvar for deres Fuldmægtige stillede sig. Det vil stille sig akkurat paa samme Maade som nu. For statsansatte Fuldmægtiges Vedkommende vil Dommeren bære det sædvanlige Ansvar, altsaa Ansvar for Forsømmelighed fra Dommerens egen Side, naar han ikke har ført det pligtmæssige Tilsyn med den statsansatte Fuldmægtigs Gerning. For Fuldmægtige, privat antagne af Dommeren, vil Dommeren bære det fulde Ansvar, for hvad de maatte gøre af Fejl.

Jeg tror, jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger, for, som jeg begyndte med at sige, at Sagen er jo saa umaadelig